

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Δημήτριος Μ. Γιαννουκάκης

Δεν ενοικιάζεται

Κωμωδία εις πράξιν

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1897 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα (1897), σ. 89-101

ΔΕΝ ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

Τῷ ἀγαπητῷ μου ΓΕΩΡΓΙῶ ΖΕΡΜΠΙΝῆ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΛΕΝΗ ΒΑΡΔΑΛΗ 24 ἐτῶν

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΔΡΗΣ 28 ἐτῶν

ΠΕΤΡΟΣ 60 ἐτῶν

ΑΝΝΕΤΑ 25 ἐτῶν

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθουσαν μικρὰν καὶ κομψήν. Εἰς τὸ βάθος θύρα· θύρα ἐπίσης ἀριστερᾷ φέρουσα εἰς τὰ δωμάτια τῆς κυρίας Βαρδάλῃ· δεξιᾷ παράθυρον. Κλειδοκύμβαλον, γάστραι ἀνθέων καὶ φυτῶν ἐξωτικῶν, δύο μικραὶ τράπεζαι. Ἐπὶ τῆς μιᾶς τούτων ἀνθοδόχη πολύτιμος, ἐπὶ τῆς ἄλλης λεύκωμα φωτογραφιῶν. Παρ' αὐτὴν chaise—longue, ἀνάκλι-τρα, ἔδραι....

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ, εἶτα ΠΕΤΡΟΣ.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ, ξανθὴ καὶ ὠχρὰ, ὡς ἐκ λύπης καὶ ἀσθενείας μακρᾶς. φέρουσα μέλαιναν κένθιμον ἐνδυμασίαν. Περιέργον, ὁ Πέτρος δὲν ἤλθεν ἀκόμη. Πρέ-

πει νὰ τελειόνω γρήγορα. . Θὰ πάγω νὰ καθίσω σὲ κανένα νησί...
 'σ τὴν Σύρα.. 'σ τὴν Τῆνο. . Δὲν μπορῶ νὰ τὸ βλέπω πειὰ τὸ σπίτι
 αὐτὸ τόρα ποῦ πέθανε καὶ ἡ μητέρα μου. Μιὰ χήρα γυναῖκα τί
 νὰ τὸ κάμῃ ἓνα τόσο σπίτι. . Καὶ ὁ Πέτρος ;. . Εἰσέρχεται ὁ Πέτρος ἀπὸ
 τῆς θύρας τοῦ βάρους. "Α ! νὰ τος. Λοιπόν ;

ΠΕΤΡΟΣ. Πφ ! . . τί ζέστη. . ἐπῆγα ποῦ λέτε, κυρία, καὶ τὸ
 ἔβαλα σὲ δυὸ ἑφημερίδες πῶς ἐνοικιάζεται. . . 'σ τὴν « Ἐφημερίδα »
 καὶ 'σ τὴ « Νέα ».

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Καλά. . Μήπως ; . . .

ΠΕΤΡΟΣ θέλων νὰ ἐξακολουθήσῃ. Καί. . . διακόπτεται.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Λέγε, λέγε. . .

ΠΕΤΡΟΣ δεικνύων μέγα τεμάχιον χαρτονίου λευκοῦ. Καὶ πῆρα καὶ αὐτὸ τὸ
 χαρτόνι νὰ κρεμάσωμεν ἓνα ἐνοικιαστήριον.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἀλλαχοῦ ἐστραμμένη. "Α ! καλὰ ἔκαμες. Κρέμασέ το
 λοιπόν.

ΠΕΤΡΟΣ. Νά, τώρα νὰ τὸ γράψω. .

Ὁ Πέτρος καταγίνεται γράφων μὲ μεγάλα στοιχεῖα προσεκτικῶς σχεδιάζων τ' αὐτὰ γράμ-
 ματα τοῦ ὑποδείγματος ὅπερ κρατεῖ.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἀδιαφόρως καὶ ἐλαφρῶς μειδιῶσα, περιστρέφουσα δὲ τὰς σελί-
 δας βιβλίου ὅπερ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς τραπέζης. Πρόσεχε μόνον μὴ κάμῃς ἀνορθο-
 γραφίας. Νὰ ρωτήσῃς καὶ τὴν Ἄννέτα. .

ΠΕΤΡΟΣ ὑπερηφάνως καὶ μικρὴν περιφρονητικῶς. Ναί, τὴν Ἄννέτα! Ἐ-
 κείνη βλέπεις ξέρει πειὸ πολλά! Γιὰ δῆτε 'δῶ. Τῆ δεικνύει τὸ ὑπόδειγμα.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ μεταστρεφομένη καὶ μειδιῶσα. "Α !

ΠΕΤΡΟΣ. Μοῦ τό 'δωσε ὁ μάγειρος τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ. Γράφων
 ὄλονεν καὶ ἀνιπαράβαλλον. Τό 'γραψε ὁ ἴδιος, ἐκεῖνος ξέρει καλὰ γράμ-
 ματα.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Αὐτὸς εἶνε ὁ καῦμός σου καῦμένη Πέτρο. . .
 "Ε ; . . .

ΠΕΤΡΟΣ. "Ε ! μποροῦσα νὰ μάθω πειὸ πολλά ὅταν σᾶς ἐπή-
 γαινα σχολεῖο, μικράκι ποῦ εἶσθε, καὶ ἤθελε νὰ μὲ μάθῃ καὶ μένα
 γράμματα ὁ κ. Κωστάκης. Τὰ θυμούσαστε ;. .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Βαρυθύμως. Καλὲ ποῦ τὰ θυμήθηκες. . . "Αφησε
 τ' αὐτά. . Περασμένα.

ΠΕΤΡΟΣ ὡσεὶ καθ' ἑαυτὸν. Περασμένα, μὰ τί καλὸ παιδί. . μεγάλως.
 Γιὰ κυτάξετε ὅμως. . "Ὀσω γιὰ ν' ἀντιγράψω.

. . . Τῆ ἐπιδεικνύει τὴν πινακίδα. Τί ὥραϊα ! συλλαβίζων: ΑΙΝΙΚΙΑΖΑΙΤΕ.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Μπράβο ! Οὔτε καθηγητής. . "Εχει καὶ ἓνα. . .

ΠΕΤΡΟΣ σπεύδων. Λᾶθος ! "Εχει κανένα λᾶθος ; περίεργος καὶ ὡσεὶ
 δυσπιστῶν. Μπᾶ ! πάγω νὰ τοῦ τὸ δείξω.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Καλὲ δὲν βαρύνεσαι. .

ΠΕΤΡΟΣ. Μπᾶ ! ὄχι, κυρία... Αὐτὸ εἶνε προσβολὴ γιὰ τὸ σπίτι. .
Ἐπειτα δά. . . ἐξέρχεται διὰ τοῦ βήθους.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ, εἶτ' ΑΝΝΕΤΑ.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ὁ καυμένος τί καλός ! Ἡ μόνη του ὅμως ἀδυναμία ποῦ θέλει τώρα 'σ τὴν ἡλικία του νὰ μάθῃ γράμματα. Πιστὸς ὅμως ὑπηρέτης· ἐξ χρόνια τώρα ποῦ εἶμαι χήρα παραστέκεται σὰν συγγενής. Καὶ ἀκόμη πρὶν ποῦ ὑπέφερα μὲ τὴν ἀρρώστια τοῦ συζύγου μου, καὶ ὕστερα μὲ τὸν θάνατο τῆς μητέρας μου, αὐτὸς πάντα ἐστάθηκε σὲ ὅλα μὲ τόση προσοχὴ καὶ καλωσύνη... Δὲν ξέρω μόνο... μὰ ποῦ εἶνε ἡ Ἀννέτα... *κτυπᾷ τὸν κωδωνίσκον.* Ἄν εὔρισκα τριακόσαις δραγμαῖς καὶ ἓνα καλὸν ἐνοικιαστήν... *Ἐρχεται ἡ Ἀννέτα διὰ τοῦ βήθους.*

ΑΝΝΕΤΑ. Ἐσημάνατε κυρία ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἄκου νὰ σοῦ 'πῶ. Ἄν ἔλθῃ κανεὶς γιὰ τὸ σπίτι...

ΑΝΝΕΤΑ. Μπᾶ, τὸ ἀποφασίσατε λοιπὸν κυρία ;.. Τὸ νοικιάζετε ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί, θὰ φύγωμε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Θὰ πᾶμε 'σ τὴν πατρίδα σου νὰ μείνωμε τὸ καλοκαῖρι. .

ΑΝΝΕΤΑ. Ἐ τὴν Τῆνο ; Τί ὠραῖα. Νὰ δῆτε πῶς θὰ σᾶς σηκώσῃ ὁ τόπος μας, κυρία !

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Πιστεύω. Ἄν ἔλθῃ λοιπὸν κανεὶς γιὰ τὸ σπίτι, μὲ φωνάζεις ὅ,τι ὦρα καὶ ἂν ᾔνε.

ΑΝΝΕΤΑ. Μάλιστα κυρία.

Ἡ κ. Βαρδάλη· ἐξέρχεται ἀριστερόθεν.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΝΝΕΤΑ μόνη.

ΑΝΝΕΤΑ. Τί καλά, θὰ πᾶμε 'σ τὴν Τῆνο. . . Ἡ καυμένη ἡ κυρία. . τὴν λυποῦμαι ἀληθινά. . Τὸ τί ὑπέφερε. . τὴν λύπη της δὲν τὴν εἶδα σὲ ἄλλην γυναῖκα. Περιφέρεται ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Δὲν ἐγέλασε τ' ἀχειλί της μιὰ στιγμή. Διευθετεῖ ποῦ καὶ ποῦ κάθισμά τι ἢ ἀνοδόχην. Νέα κοπέλα ἀκόμη. . ρίπτουσα βλέμμα διὰ τοῦ παραθύρου. Ἐ ! Πέτρο, γιατί πάλι τὸ ξεκρεμαῖς ; Ὅριστε ! ὁ Πέτρος ξεκρεμαῖ τὸ ἐνοικιαστήριον. Πέτρο, δὲν μοῦ λὲς 'σ τὸ Θεό σου γιατί τὸ ξεκρεμαῖς ;. Οὐφ ! θυμωμένος εἶνε. Πῶ, πῶ. . ἀνεβαίνει. Ἐπανερχομένη καὶ βαδίζουσα πρὸς τὴν θύραν τῆς εισόδου. Μὰ τί νᾶχῃ ;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ANNETA—ΠΕΤΡΟΣ.

ΠΕΤΡΟΣ εἰσερχόμενος δραματος καὶ ἐν θυμῷ. Ἄκουσ ἐκεῖ! Μὰ εἶνε πράγματα τακτικά!

ANNETA. Τί ἔχεις πάλι; σάν. . .

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅχι σάν, ἀλλά. . .

ANNETA. Μὰ τί;

ΠΕΤΡΟΣ περιφερόμενος ἄνω κάτω. Δὲν τὰ εἶδες τὰ διαβολόπαιδα ποῦ μὲ κοροϊδεύανε; ἰδίᾳ. Δὲν ἦτανε ἔκει ὁ ἀντικρουὸς μάγειρος νὰ τὸν ρωτήσω.

ANNETA. Μὰ γιατί;

ΠΕΤΡΟΣ ἐπιδεικνύων τὴν πινακίδα. Νά, γιὰ τὸ ἐνοικιαστήριο. Μὲ γελούσανε. Ἐχει λέγει ἀνορθογραφίες. Δηλαδή ὄχι ἀνορθογραφίες... Νά. . . ἔχει μία ἀνορθογραφία. . .

ANNETA. Γιὰ νὰ δῶ. . .

ΠΕΤΡΟΣ. Δές. . . ἐσύ ξέρεις καλλίτερα. . .

ANNETA ἀναγινώσκουσα συλλαβιστί. Ἐνοικιάζεται. Ὅχι! καλὰ εἶνε. Νά: ἐνοικιάζεται.

ΠΕΤΡΟΣ. Μά, νά, ἔχει λέγει μιὰ ἀνορθογραφία. . . ἐδῶ ἴσ' τὸ γιῶτα. Δεικνύει τὴν συλλαβὴν ΚΙ.

ANNETA. Ἄ! βέβαια, βέβαια, καὶ δὲν τὸ πρόσεξα!

ΠΕΤΡΟΣ περιχαρῆς. Ἐ! καθ' ἑαυτόν. Τὸ βρῆκα μόνος μου.

ANNETA. Βέβαια, δός μου τὸ μολύβι. (τῇ δίδει τὸ μολυβδοκόνδυλον).

ΠΕΤΡΟΣ. (μεταμελούμενος) Ὅχι, δός μου τὸ μένα. Τὸ λαμβάνει ὀπίσω. Ἐγὼ ξέρω καλλίτερα.

ANNETA. Ἄν θέλεις νὰ σοῦ τὸ διορθώσω, καλὰ, εἰδ' ἄλληῶς. ὡσεὶ θυμωμένη φεύγω.

ΠΕΤΡΟΣ. Μάτια μου. . . Ἄς εἶνε. Ξέρεις καὶ σὺ γράμματα. . . μὰ ξέρουνε καὶ ἄλλοι. Μὴν τὸ πέρνης ἀπάνω σου.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ANNETA—ΠΕΤΡΟΣ ἢ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ.

Ἡ κ ΒΑΡΔΑΛΗ ἰσταμένη εἰς τὴν φλάν τῆς θύρας. Τί κάμνουν αὐτοὶ ἐκεῖ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐλα λοιπὸν λέγε.

ANNETA. Τί νὰ λέγω. Διόρθωσε τὸ λάθος, νά, ἴσ' τὸ γιῶτα.

ΕΛΕΝΗ μειδιῶσα. Ἄ! τοῦ διορθώνει τὸ λάθος.

ΠΕΤΡΟΣ. Μμμ. . Τὸ γιῶτα. . . δηλαδή. .

ANNETA. Κουτέ. . τὸ γιῶτα νά, κάμε το ἦτα. Αὐτὸ εἶνε ὄλο κι' ὄλο. Ὁ Πέτρος διορθώνει τὸ Ι τῆς συλλαβῆς ΚΙ εἰς Η. "Ἐχρυσιν ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τὴν κ. Βαρδάλη, ἀλλ' αὕτη βλέπει ὅ,τι γράφουσιν ἐπὶ τῆς πινακίδος.

ΠΕΤΡΟΣ. Μμμ. . "Ἐτσι λοιπόν. Τὸ ἐνοικιάζεται γράφεται τὸ κι μὲ ἦτα καὶ ὄχι μὲ γιῶτα.

ANNETA. Βέβαια, ἐγέραςες καὶ δὲν τῶμαθες.

ΠΕΤΡΟΣ. Προχωρῶν ἀντιθέτως κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κ. Βαρδάλη καὶ χωρὶς νὰ τὴν βλέπη, θέτει τὸν δείκτην ἐπὶ τοῦ κροτάφου, ὡς μελετῶν τι. "Ἐνοικιάζεται! τὸ κι μὲ ἦτα βλέπων τὴν κ. Βαρδάλην καὶ ἰστάμενος. "Α!

"Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ προχωροῦσα. Τὸ διορθώσατε λοιπόν τὸ λάθος ; Μπράβο !

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί· δεικνύει τὴν πινακίδα. Ναί ἦταν ἓνα λάθος, ὄχι λάθος δηλαδή, . . . ἓνα μικρὸ λάθος.

"Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ γελῶσα. Καλά, καλά. Τώρα δὲν ἔχει κανένα. Βλέπεις τί θὰ πῆ συνεργασία· δίδουσα γράμμα ὅπερ ἐκράτει πρὸς τὸν Πέτρον. Πάρτο αὐτό, εἶνε διὰ τὸν κύριον Ζίζυφον.

ΠΕΤΡΟΣ. "Α ! ποῦ ζήτησε τὸ σπίτι ;

"Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί. Τοῦ γράφω πῶς ἂν θέλῃ μπορεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ ὀῆ.

ΠΕΤΡΟΣ ἐπαναλαμβάνων. Μπορεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ ὀῆ.

"Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ εἰσερχομένη πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Καὶ περνᾷς καὶ ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖο νὰ ὀῆς ἂν ἦλθε τὸ Αἰγυπτιακό.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ANNETA—ΠΕΤΡΟΣ.

ΠΕΤΡΟΣ. "Ε ! πάγω καὶ γώ. .

ANNETA. Βλέπουσα πρὸς τὴν θύραν δι' ἧς ἐξῆλθε ἡ κ. Βαρδάλη. Τὴν καυμένην τὴν κυρία, πῶς τὴν λυποῦμαι.

ΠΕΤΡΟΣ. "Ας τα, γιατί μου θυμίζεις τὰ παλιὰ χρόνια ποῦ ἦτανε τόσο εὐτυχισμένη. . . Τὴν θυμοῦμαι μικρὸ παιδάκι ἀκόμη. Νά, τόσο δά. . . δυὸ χρονῶν ἦτανε δὲν ἦτανε.

ANNETA. Τόσον καιρὸν λοιπόν ἔχεις μαζύ της ;

ΠΕΤΡΟΣ. "Αμ δὲν σοῦ τῶχω 'πεῖ. "Ἐγὼ τὴν ἐσήκωνα 'σ τὴν ἀγκαλιὰ μου. . . "Ἐγὼ ὕστερα τὴν ἐπήγαίνα σχολεῖο 'σ τὴν Σύρα. . Αὕτη δὰ μ' ἔμαθε (μετ' ἀξιοπρεπεί ;) καὶ τὰ γράμματα. .

ANNETA. Ναί μὰ κάνεις καὶ ἀνορθογραφίες.

ΠΕΤΡΟΣ δυσφορῶν. "Ε ! μιὰ ἀνορθογραφία. . "Ας εἶνε. . Πάγω νὰ δώσω τὸ γράμμα. . καὶ νὰ κρεμάσω καὶ τὸ ἐνοικιαστήριον.

"Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ANNETA εἶτα ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ.

ANNETA. Ὠραία ἰδέα ποῦ τῆς ἦλθε τῆς κυρίας νὰ πᾶμε 'σ τὴν Τῆνο. Ἐχῶ τόσα χρόνια νὰ τὴν ἴδω τὴν πατρίδα μου. Ἐσοπριζομένη. Τόσα χρόνια ποῦ εἶμ' ἐδῶ ἄσπρισα καὶ πάγω λίγο νὰ μὲ μαυρίση ὁ ἥλιος τῆς. Μελαχροινὴ θᾶμαι πειὸ νόστιμη.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ διὰ τῆς πρὸς τ' ἀριστερὰ θύρας. Ἐφυγε ὁ Πέτρος... ἔ ;

ANNETA. Μάλιστα κυρία.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ βαίνουσα πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ὡς πρὸς ἑαυτὴν ὁμιλοῦσα. Τοὺς ἔρχεται δύσκολον νὰ τὸ 'νοιτιάσουν τὸ σπίτι ἔτσι γιὰ μονοκατοικία.

ANNETA. Ἡ κυρία μὲ θέλει τίποτε ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ὁχι, Ἄννέτα, πῆγαινε. Μόνο. . ἡ Ἄννέτα ἴσταται μικρὸν μόνο ἂν μὲ ζητήση κανεῖς, ξέρεις, θὰ τὸν δεχθῆς ἀμέσως.

ANNETA. Μάλιστα, κυρία.

Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ μόνη.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἐπανερχομένη διὰ τοῦ νοῦ εἰς τὴν πρώτην σκέψιν τῆς. Μὰ καὶ κάτι τι θὰ ξεπέσω ἀκόμη ἀπὸ τὸ νοῖκι γιὰ νὰ τὸ δώσω τὸ σπίτι, παρὰ νὰ μένη ἀνοικιαστο τρεῖς μῆνες ὡς που νὰ ἔλθῃ ὁ Σεπτέμβριος, καλλίτερα ἀπὸ τώρα, φθάνει ὁ ἐνοικιαστής νὰ εἶνε καλός. Βλέπουσα περὶ ἑαυτήν. Μόνο τόσα ἐπιπλα τί νὰ τὰ κάνω ; Νὰ τὰ νοικιάσω μαζὺ δὲν μπορεῖ. . νὰ τὰ πουλήσω δὲν ἤθελα, νὰ τὰ πάρω μαζὺ μου. . μετὰ μικρόν. Ἄς εἶνε, θὰ σκεφθῶ. Ἐπειτα μπορεῖ νὰ μείνω 'σ τὴ Σύρα κι' ὅλα διαρκῶς. Ὡς ἐν ὁμίρῳ. Πῶς θὰ μοῦ φανῆ ὁ τόπος ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια. . Δέκα χρόνια εἶνε ποῦ λείπω ἀπὸ τὴν Σύρα. Μετὰ θλίψεως καταφανοῦς. Τὰ καλλίτερα χρόνια μου ἐπέρασα ἐκεῖ. Τείνουσα τὸ οὖς. Ἄ !

ANNETA ἔωθεν. Μάλιστα, μονοκατοικία. Ἡ κυρία εἶνε μέσα. . Ὅριστε !

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Κάποιος ἔρχεται γιὰ τὸ σπίτι, ἄς φεύγω.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ANNETA—ΚΟΔΡΗΣ εἶτα ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ.

ANNETA. Ἄ ! ἡ κυρία θὰ εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ὀλίγα λεπτά... μιὰ στιγμή παρακαλῶ καὶ ἔρχεται.

ΚΟΔΡΗΣ. Μὰ δὲν ἐννοοῦσα νὰ τὴν ἀνησυχῆσω, ἔρχομαι ὕστερα.

ΑΝΝΕΤΑ. "Ὅχι κύριε, δὲν τὴν ἀνησυχεῖτε. "Ἐπειτα δὰ ἔχω τέτοιαν διαταγὴν. Βαίνει πρὸς τὴν θύραν τῆς κυρίας της, ὅτε ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζεται ἡ κ. Βαρδάλη.

ΑΝΝΕΤΑ. Ὁ κύριος ἦλθε γιὰ τὸ σπίτι.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ προσποιουμένη ὅτι νῦν μόνον τὸν εἶδε καὶ βαίνουσα ὀλίγα βήματα πρὸς αὐτόν. "Α! ὁ κύριος ἦλθε γιὰ τὸ σπίτι;

ΚΟΔΡΗΣ ὑποκλινόμενος. Κυρία μου. .

Ἡ Ἀννέτα ἐξέρχεται.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Καθήσατε, παρακαλῶ. Τῷ ὑποδεικνύει κάθισμα.

ΚΟΔΡΗΣ ὑποκλινόμενος. Εὐχαριστῶ περιβλέπων καὶ ζητῶν μέρος νὰ ἐναποθέσῃ τὴν ράβδον του. "Α! ἀνακαλύψα; γωνίαν καὶ ἐπιστρέφων. "Ἄν σᾶς ἦτο εὐχολον νὰ μοῦ πῆτε τοὺς ὄρους. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Γιὰ τὸ σπίτι; Νὰ σᾶς πῶ. . .

ΚΟΔΡΗΣ καθήμενος. "Α! μάλιστα. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ ἐνοικιάσω, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπεφάσισα νὰ κάμω ἓνα ταξεῖδι τὸ καλοκαίρι καὶ ἴσως μείνω γιὰ πολὺν καιρὸν εἰς τὰς Κυκλάδας, . . Εἶπα λοιπόν, ἀντὶ νὰ μένη. . .

ΚΟΔΡΗΣ. Φυσικά. . Πολὺ καλὴ σκέψις. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναὶ μάλιστα, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐζητοῦσα...

ΚΟΔΡΗΣ ὡσεὶ ἀνήσυχος. Ἐνοικιαστήν; καθ' ἑαυτόν. Μὰ ἡ γυναῖκ' αὐτή. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί, ἐνοικιαστήν. . . καθ' ἑαυτήν. Μὰ πῶς μὲ κυτάζει...

ΚΟΔΡΗΣ. "ὦ! ὦραϊα. Καὶ ἔγω ἐζητοῦσα σπίτι, νὰ ποῦ συμφωνοῦμε καθ' ἑαυτόν. Αὐτὰ τὰ μάτια, ἡ φωνὴ αὐτή. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. καθ' ἑαυτήν. Περίεργον. Μεγάλως. "Ἄν θέλετε λοιπόν νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε.

ΚΟΔΡΗΣ. "ὦ! ὄχι, κυρία μου· περιττόν. "Ἐπειτα δὰ τόρα ποῦ ἔμπαινα μέσα, εἶδα τόσα δωμάτια, τόσην εὐρυχωρία. . καθ' ἑαυτόν. Μνήσθητί μου Κύριε!

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. "Α! ναί, γιὰ εὐρυχωρίαν, ὅσην θέλετε.

ΚΟΔΡΗΣ. Εἶδα καὶ τοὺς σταύλους σας ἔσ τὴν αὐλή.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί, σταύλους χωρὶς ἄλογα. Τὰ ἐπώλησα καὶ κεῖνα. Καὶ νὰ σᾶς πῶ, ἂν εὕρισκα ἓνα ἀγοραστήν καὶ γιὰ τὸ σπίτι. . .

ΚΟΔΡΗΣ. Τί! τὸ δίδετε; δηλαδὴ τὸ πωλεῖτε;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Καὶ γιατί ὄχι; καθ' ἑαυτήν. Πῶς μὲ κυτάζει... Μεγάλως. Ὑποθέτω πῶς μὲ ἕκατὸ χιλιάδες δραχμῆς. . .

ΚΟΔΡΗΣ καθ' ἑαυτόν. Σᾶν ἀπίστευτον. Μεγάλως. Δὲν θὰ ἦτο κακὴ

ιδέα. . . Ἐπειδὴ ὅμως μένω μὲ τὴν μητέρα μου θὰ ἤθελα νὰ τῆς δεῖξω ἓνα σχέδιον. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. "Ὅσω γιὰ σχέδιο, ἔχω ἓνα λεπτομερέστατον..

ΚΟΔΡΗΣ. Ἀλήθεια ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἐγειρομένη. Βέβαια. . . ἀλλὰ ἡ μητέρα σας θὰ ἦτο ἴσως προτιμώτερον νὰ τὸ ἔβλεπε μόνη της.

ΚΟΔΡΗΣ. Ναί, ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶνε ὅτι λείπει. . . Εἶνε 'στὴ Σύρα.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. "Α ! τότε ἀλλάζει. Νὰ σᾶς δώσω λοιπὸν τὸ σχέδιο καὶ τῆς τὸ στέλνετε. . Βαίνει πρὸς τὸ δωμάτιόν της.

ΚΟΔΡΗΣ. Καλέ, μείνετε, δὲν εἶνε ἀνάγκη.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. "Α ! μὰ δὲν εἶνε δά. . . Ἐξέρχεται ἀριστερόθεν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΚΟΔΡΗΣ εἶτα ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ.

ΚΟΔΡΗΣ. Βλέπων ἀκόμη πρὸς τὴν ἐξοδον. Μὰ τί γυναῖκα, τί χάρι, τί γλύκα. . Καὶ πῶς τῆς πᾶνε τὰ μαῦρα. Μετὰ μικρὸν. Δὲν εἶνε δυὸ λεπτὰ ποῦ τὴν εἶδα καὶ μοῦ φαίνεται πῶς κᾶτι μοῦ λείπει. Περιφέρει τὸ βλέμμα γύρω του. Δηλαδή δὲν πρέπει νὰ βεβαιώνω τίποτε, ὕστερ' ἀπὸ τὴν μυωπία μου καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορία που ἔπαθα 'σ τὸ βᾶπορι, ποῦ ἐπῆρα ἐκείνη τὴ γρηᾶ γιὰ κοριτσάκι, καὶ μὲ γελᾶ ἀκόμη ἡ μητέρα μου. Αὐτὸ θὰ πῆ νὰ ἦσαι μύωψ καὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ βάλῃς καὶ γυαλιά. Μετὰ βραχύ. Μ' αὐτὴ εἶνε ἀλλοιωτικὸ. . . δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἦνε ἄσχημη, οὔτε γρηᾶ. . Καλὲ δὲν εἶδες τί χάρι, τί φρεσκάδα ποῦ σκορπᾶ γύρω της, τί γλύκα ποῦ ἔχει ἡ ὀμιλία της..

Ἡ ὀμιλία της. . . μὰ κάπου τὴν ἔχω ξανακούσει τὴν ὀμιλία της.

Ἐγώ. . . μετὰ βραχύ. "Ἐλα δά, ἔχει γοῦστο νὰ πῶ πῶς εἶμαι καὶ ἐρωτευμένος' ρειδιῶν ἐλαφρῶς, ὡσεὶ εἰρωνευόμενος ἑαυτόν. "Ἄς εἶνε δὲν λέω αὐτὸ, μὰ. . σκαλίζων τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης album. . . ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶνε ὦραία.

'Ἀνοίγει ἔν καὶ φυλλομετρεῖ ἀδιαφόρως. Εἶνε ὦραία, ὦραία γυναῖκα. . . Νὰ καὶ ἡ καυμένη ἡ Ἀλεξάνδρα βλέπων πρὸς τὴν θύραν δι' ἧς ἐξῆλθεν ἡ κυρία Βαρδάλη. Ἄργεῖ πολὺ μοῦ φαίνεται. Φυλλομετρεῖ καὶ πάλιν' αἴφνης ἵσταται

πρὸ τινος φωτογραφία. Μπά ! ἡ Ἐλένη. . . ἡ Ἐλένη. . . ἡ παλαιά μου ἀγάπη. . . Μὰ πῶς, καταθέτει τὸ album, μὰ πῶς βρίσκεται ἡ Ἐλένη ἐδῶ ;

"ὦ ! βέβαια ἡ κ. Βαρδάλη θὰ τὴν γνωρίζῃ, θὰ μοῦ πῆ τί γίνεται, ποῦ εἶνε. . . Μελαγχολικῶς. Πόσο καιρὸ, χρόνια δηλαδή ! ἔχω ν' ἀκούσω γι' αὐτὴν. Σύνουσι. Τὴν καυμένη, πῶς τὴν ἀγαποῦσα ! . . Ἡ ἀγαποῦσα, μὰ δὲν τῆς τὸ εἶπα ποτέ. . . Τέτοιος ἦμουν πάντα. . . δειλός. . Ἡ τελευταία φορὰ ποῦ τὴν εἶδα μετὰ μι-

κρόν, πῶς μοῦ κοστίζει ποῦ τὰ θυμοῦμαι. . ἐπαναβλέπει τὴν εἰκόνα ἤμουν
 νὰ φύγω, ἐπήγαινα ὅσ τὴν Ἀγγλία, χειμῶνας, Δεκέμβριος μῆνας,
 ἤμαστε μαζί περίπατο καὶ ἐμαζεύαμε ἀνεμῶνες προσβλέπων τὴν εἰκόνα.
 Καυμένη Ἑλένη! ζῆς ἄρά γε ἀκόμη; Τῆς ἔδωκα ἓνα μπουκέτο,
 τῆς καλλίτερες... μ' ἐκύτταξε καὶ μοῦπε: εὐχαριστῶ. Γιατί νὰ μὴ
 τῆς τὸ πῶ πῶς τὴν ἀγαποῦσα; Βλέπων πρὸς τὴν θύραν. Μὰ πῶς ἀργεῖ
 ἡ κ. Βαρδάλη. . Τότε μόνος ὅσ τὴν Ἀγγλία τὴν ἐνθυμούμουν
 καθεμέρα. . τῆς ἔγραφα στίχους. . . στίχους μάλιστα. . . ἀλλὰ δὲν
 τοὺς τῆς ἔστειλα. Εἶχαμε τότε μίαν κοινήν φίλην, ἀπέθανεν ἡ καυ-
 μένη, καὶ αὐτῆς ἐξωμολογούμην καὶ τοὺς στίχους καὶ τὸν ἔρωτά
 μου. Μετὰ μικρὸν καὶ προσβλέπων τὴν εἰκόνα. Τὸν ἔρωτά μου δηλαδὴ τὸν
 εἶχεν ἐννοήσει ἀλλὰ τὴν ὄρκισα νὰ μὴ τῆς πῆ τίποτε. Καυμένη
 Ἑλένη. . Στρεφόμενος πρὸς τὴν θύραν. Μά. .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἤργησα ὡς που νὰ τὸ
 εὔρω, καὶ σὰς ἀφῆκα καὶ μόνον.

ΚΟΔΡΗΣ. Καθόλου, κυρία μου. καθ' ἑαυτὸν. Μὰ ὅσω τὴν βλέπω. μεγά-
 λως. Ἐπειτα δὲ εὐρήκα συντροφιά, δὲν ἤμουν μόνος.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Περιθλέπουσα. Συντροφιά; καθ' ἑαυτήν. Ὅσω τὸν
 κυττάζω. . .

ΚΟΔΡΗΣ δεικνύων τὸ λεύκωμα. Ναὶ συντροφιά, μιὰ παλαιὰ γνωρι-
 μία. Ἡ κ. Βαρδάλη πλησιάζει νὰ ἰδῆ. . Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε συγκεκινημένος
 λίαν ποία εἶνε αὐτή;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ Ἄφοσ εἶδε, μόλις συκρατουμένη ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ
 ὡσεὶ καθ' ἑαυτήν. Αὐτὸς εἶνε. Τὸν προσβλέπει μετ' ἐνδιαφέροντος. Αὐτὴ λοιπὸν
 εἶνε ἡ παλαιὰ σας γνωριμία;

ΚΟΔΡΗΣ. Ναί.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ πλησιάζουσα τὸ πρόσωπόν της πρὸς αὐτόν. Εἶνε. . . μὰ
 πῶς. . . μετὰ συγκινήσεως. Μὰ δὲν εἶμ' ἐγὼ;

ΚΟΔΡΗΣ. Κατάπληκτος. Σεῖς; Ἐσύ; ἀφίνων τὸ λεύκωμα. Ἑλένη!
 λαμβάνων τὰς χεῖρας της. Εἶσαί σύ, Ἑλένη, καὶ νὰ μὴ σὲ ἀναγνωρίσω!..

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Κωστάκη! συγκεκινημένη. Ἄμ ἐγὼ; Καὶ ὅμως
 σὰν κάποιος νὰ μου τό λεγε.

ΚΟΔΡΗΣ. Ἄχ Ἑλένη! ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας του καὶ περιβάλλων αὐτήν.
 Κάτι ἐννοιωθα μέσα μου ἅμα σὲ κύτταζα.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἀτενίζουσα αὐτὸν προσεκτικὰ. Μὰ τόσο ἔπου ἄλλαξες.

ΚΟΔΡΗΣ. Τότε δὲν εἶχα οὔτε μουστάκι.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Τότε. . ἄχ τί κακὸ ποῦ μοῦ ἔκαμες.

ΚΟΔΡΗΣ. Κακὸ; Ἐγὼ σοῦ ἔκαμα κακὸ ποῦ σ' ἀγαποῦσα σὰν
 θεὸ μου μυστικά;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί, μυστικά, τί μ' ὠφελούσε τὸ μυστικά ;..
 "Αν μοῦ τῶλεγες οὔτε θά'φευγες οὔτε θά παντρευόμουνα.

ΚΟΔΡΗΣ. Ἀλήθεια ἐπαντρεύθης ; Οὔτε ἠθέλησα νὰ μάθω ποτέ...
 μὲ ποιόν ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Βέβαια. . εἶμαι κυρία Βαρδάλη. . . δηλαδή
 χήρα κυρία Βαρδάλη. .

ΚΟΔΡΗΣ περιχαρής. Χήρα ; φιλῶν ἐρωτικῶς τὴν χεῖρα της. Φιλῶ τὴν
 ὠραιότεραν χεῖρα τοῦ κόσμου.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἀποσύρουσα τὴν χεῖρα της. Βλέπω ἔμαθες μὲ τὸ πα-
 ραπάνω ὅσα δὲν ἤξευρες τότε νὰ μοῦ πῆς.

ΚΟΔΡΗΣ. Δὲν ἤξευρα νὰ σου τὰ πῶ μὰ τ'ἀγραφα. Τί τράβηξε ἡ
 καυμένη ἡ Λουκία ἀπὸ τοὺς στίχους μου. Καθεμέρα καὶ καινούρ-
 γιους. Νά, τὴν ἡμέρα πούφευγα τῆς ἔδωκα. . ."Ακου νὰ δῆς. Φέρει
 τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀνασειῶν τὴν κόμην, ὡταὶ ἐμπνεόμενος.

« Μέσα 'σ τὰ βάρη τῆς καρδιᾶς μου νοιώθω

« Κάτι φωλεύει, κάτι σπασταρᾶ,

« Πότε μ' ἐλπίδα μοιάζει καὶ μὲ πόθο

« Κι' ἄλλοτε λύπη, μὰ ποτὲ χαρά.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἐνῶ τὸν ἤκουε προσεκτικᾶ καὶ ἐρωτύλως ἐγείρουσα τοὺς βρα-
 χίονας καὶ ἐρειδομένη ἀπὸ τῶν ὤμων του ἐξακολουθεῖ.

« "Αχ ! τίνος πόθος μέσα μου φωλεύει ;

« Σὰν τίνος ἡ ἐλπίδα νὰ μὲ ζῆ ;

« Ποιὰ λύπη καθεμέρα μ' ἀγριεύει ;

« Γιατί δὲν εἶνε καὶ ἡ χαρὰ μαζύ ;

ΚΟΔΡΗΣ ἐκπληκτος Μά. .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ φέρουσα τὸν δείκτην εἰς τὸ στόμα της καὶ φράσσουσα τὸ ἰδικόν
 του διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐξακολουθεῖ.

« "Αχ ! ὄλ' αὐτὰ ποῦ νοιώθω 'σ τὴν καρδιά μου

« Εἶνε γιὰ μιὰ γλυκεῖα ξανθομαλλοῦ

« Εἶν' ἔρωτας τὰ τόσα βάσανά μου,

« Εἶν' ἔρωτας ποῦ θά πετάξῃ ἄλλοῦ.

ΚΟΔΡΗΣ ἐνθουσιῶν καὶ θέλων νὰ ἐξακολουθήσῃ.

« Δὲν ξέρει.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ διακόπτουσα.

...πῶς τὴν ἀγαπῶ δὲν ξέρει.

« Καὶ δὲν τολμῶ καὶ γὼ νὰ τῆς τὸ πῶ,

« Φαρμακωμένος φεύγω 'σ ἄλλα μέρη,

« Φαρμακωμένος φεύγω κι' ἀγαπῶ.

ΚΟΔΡΗΣ. Διαμαρτύρομαι, ὁ τελευταῖος στίχος θέλει διόρθωμα :
Γυρίζω ἀπὸ τὰ ξένα κ' ἀγαπῶ

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ μετὰ τρυφερότητος. Κι' ἀγαπᾷς ;

ΚΟΔΡΗΣ λαμβάνων αὐτὴν ἡρέμα ἀπὸ τῆς μέσης καὶ καταφιλῶν. Δὲν ἀγαπῶ. .
λατρεύω.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Σὺ τ' ἀγραφες καὶ γὼ τ' ἀποστήθιζα.

ΚΟΔΡΗΣ. Ἀλήθεια ! δὲν μοῦ εἶπες πῶς τὰ ἔμαθες ; ποῦ τὰ
ἤρρες ; Ἡ Λουκία. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί, ἡ Λουκία μοῦ τὰ ἔδωσε ἅμα ἔφυγες.
Τότε ἐτόλμησε νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῇ ὄλον σου τὸν ἔρωτα. . καὶ
μοῦ ἔδωσε καὶ ὄλους σου τοὺς στίχους.

ΚΟΔΡΗΣ. Καυμένη Λουκία.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ὑστερα ἐσκέφθημεν, δηλαδὴ ἐσκέφθη ἐκείνη
πῶς θὰ κατώρθωνε νὰ μᾶς κάμῃ νὰ συνεννοηθοῦμε καὶ ἐπερίμενε
τὴν κατάλληλον στιγμήν νὰ τὸ πῆ τῆς μητέρας μου.

ΚΟΔΡΗΣ. Ἀλήθεια ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Αἴφνης παρουσιάσθη ὁ σύζυγός μου, ὁ κύριος
Βαρδάλης. Ἐγὼ ἐννοεῖς. . ἀλλὰ ὁ θεῖος. . ποιὸς μποροῦσε νὰ πῆ
ὄχι 'σ τὸ θεῖο ! Τότε μ' ἐπροίκισε καὶ μ' ἐπάντρευσε ἀμέσως.
Ἐζήσαμε λίγο, τρία ἔτη μὲ τὸν σύζυγόν μου μαζὺ καὶ ὕστερα
μ' ἄφηκε χήρα, ἐξ χρόνου τώρα. .

ΚΟΔΡΗΣ. Σὰν ἀπίστευτο μοῦ φαίνεται.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἀπὸ τότε ἐζοῦσα μὲ τὴν μητέρα μου καὶ τὸν
Πέτρο, τὸν θυμᾶσαι τὸν Γέρο Πέτρο;

ΚΟΔΡΗΣ. ὦ ! Βέβαια.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἀλλὰ πρὸ πέντε μηνῶν ἀπέθανε ἡ μητέρα
μου καὶ ζῶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις. . .

ΚΟΔΡΗΣ διακόπτων. Τοῦ Βαρδάλη ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ κολαφίζουσα αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στόματος διὰ τῆς δεξιᾶς ἐλοφρά.
Εἶσαι κακός. Μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας καὶ μὲ
τοὺς στίχους σου.

ΚΟΔΡΗΣ μὴ πιστεύων. Τοὺς στίχους μου ;

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ναί. Τοὺς ἔχω κληρονομήσει ἀπὸ τὴν Λου-
κίαν ὄλους. Τοὺς ἔδεσα μ' ἓνα μαροκινὸ κόκκινο καὶ εἶνε ἓνα ὠραῖο
album τώρα. Νά, μέσα 'σ τὴν κάμαρά μου πήγαινε· θὰ τοὺς εὐ-
ρῆς. Ἀπάνω σ' ἓνα τραπεζάκι. . . δίπλα 'σ τὸ κρεβάτι μου.

ΚΟΔΡΗΣ. Περιχαρῆς. Ἀλήθεια ; Τρέχω. Ἐξερχόμενος διὰ τῆς ἀριστερᾶς
θύρας καὶ ἐπιστροφόμενος. Χρυσῆ μου Ἐλένη. Τῆς πέμπει φίλημα διὰ τῆς δεξιᾶς.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Η κ. ΒΑΡΔΑΛΗ εἶπα ANNETA.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ πίπτουσα ἐπὶ ἀνακλίντρον ὡς λιπόθυμος. "Αἰ! Παναγία μου. . . Τὴν ἀξίζω αὐτὴ τὴν εὐτυχία; Ἐσὺ μοῦ στέλνεις τὸν Κωστάκη; Ναί, τὴν ἀξίζω γιατί τὸν ἀγαποῦσα ἀπὸ παιδί. Μικρὸ κορίτσι ἤμουνα, δώδεκα χρονῶ, καὶ ἔννοιωθα μέσα μου ἓνα κρυφὸ πόνον γι' αὐτόνε. Ὑστερα που μεγάλωσα, ὁ πόνος μου μεγάλωνε. Καὶ ἅμα ἦταν νὰ φύγη πῶς ἐκρατήθη καὶ δὲν τοῦ τὸ εἶπα. Νά, αὐτοὺς τοὺς στίχους ποῦ ἤθελε νὰ μοῦ ἀπαγγεῖλῃ τότε. . . θαρρεῖς πῶς τοὺς ἔχω γράψῃ ἐγὼ ἢ ἴδια. . . εἶνε τὰ ἴδια μου τὰ αἰσθήματα. Μετὰ μικρόν. Κ' ἂν μ' ἀγαποῦσε ἀκόμη μετὰ τινὰ σκέψιν. Μ' ἀγαπᾷ, μοῦ τό 'πε ὁ ἴδιος. . . Δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω, δὲν τολμῶ, μὰ τὸν ἀγαπῶ.

ANNETA εἰσερχομένη διὰ τοῦ βάρους. Κυρία, ὁ κύριος Ζίζυφος ἔστειλε τὸν ὑπηρέτην του. Σὲ λίγο, εἶπε, θὰ περάσῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ δῶ, νὰ σᾶς μιλήσῃ γιὰ τὸ σπίτι.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἀφηρημένη. Ὁ κύριος Ζίζυφος θὰ ἔλθῃ γιὰ τὸ σπίτι; . . καλὰ. . .

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ἄνω, ΠΕΤΡΟΣ.

ΠΕΤΡΟΣ εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάρους ἄνω κάτω καὶ θυμωμένος. Κρατεῖ τὴν πινακίδα τοῦ ἐνοικιαστηρίου ἀνὰ χεῖρας καὶ τὴν ἐπιδεικνύει. Φαίνεται προστεθειμένον τὸ μέρος ΔΕΝ. Ἀκοῦς ἐκεῖ. . . ἀστυνομία σοῦ λέει. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἐκθαρμος. Τί τρέχει πάλι;

ΠΕΤΡΟΣ. Καλὲ ἀκοῦτ' ἐκεῖ στρεφόμενος πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάρους. . . Ἀστυνομία σοῦ λέει ἔχομε. . . καὶ μάλιστα στρατιωτική.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ. Ἐλα δῶ λοιπόν, γιὰ πὲς μου τί ἔχεις;

ΠΕΤΡΟΣ. Καλὲ κυρία, μὰ εἶνε πράγματα αὐτὰ τίμια; δεικνύων τὴν πινακίδα. Δὲν βλέπεις ἐδῶ. Νὰ κάθῃτ' ὁ ἄλλος νὰ γράφῃ ἐνοικιάζεται καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ νοικιάσῃ τὸ σπίτι του.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ ἰδοῦσα καὶ μειδιῶσα. "Α! γι' αὐτό;

ΠΕΤΡΟΣ. Μὰ γελάτε καὶ σεῖς. Δὲν εἶδατε τί μοῦγραψαν; Δὲν ἐνοικιάζεται! τὰ παληρόπαιδα! Ὁ Πέτρος στρέφει τὴν πινακίδα ἵνα τὴν δείξῃ πρὸς τὴν Ἀννέτα. Ἐπῆγαν καὶ μου κόλλησαν καὶ ἓνα ΔΕΝ γιὰ καπέλο.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οί ἄνω, ΚΟΔΡΗΣ.

ΚΟΔΡΗΣ εἰσερχόμενος ἀριστερόθεν καὶ κρατῶν τὸ λεύκωμα τὸ ἐρυθρὸν ἀ-ἀ χεῖραθ
 Σπεύδει πρὸς τὴν κ. Βαρδάλη παρὰ τὴν θύραν οὔσαν καὶ τὴν λαμβάνει ἀπὸ τῆς ὀσφύος
 χωρὶς ἰὰ προσέη ὅτι εἶνε παρόντες ἡ Ἀννέτα καὶ ὁ Πέτρος καὶ ἀναγινώσκει

« Μὰ σὺ γαλανομμάτα μου χρυσῆ
 « Τὸ στόμα τους μὲ δυὸ λογάκια κλείσει
 « Καὶ πὲς πῶς ἀπιστὴ δὲν εἶσαι σὺ,
 « Μ'αὐτὴ ποῦ μὲ τρελαίνει σὺ πῶς εἶσαι.

Τὴν φιλεῖ ἐπανειλημμένως.

ΠΕΤΡΟΣ ἐκπληκτὸς πρὸς τὴν Ἀννέτα. Ἀννέτα, ἔ! Βλέπω καλὰ ;

ΑΝΝΕΤΑ τῷ Πέτρῳ ἰδία. Σσσσ. . .

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ μετατρεφομένη. Πέτρος, . . δὲν τὸν γνωρίζεις ; ὁ
 Κωστάκης !

ΠΕΤΡΟΣ σπεύδων πρὸς τὸν Κωδρὴν περιχαρῆς καὶ λαμβάνων καὶ καταφιλῶν τὰς χεῖ-
 ρας του. Ὁ Κω. . . ὁ Κωστάκης. . Κύριε Κωστάκη.

ΚΟΔΡΗΣ. Τὸν καλὸ μου τὸν Πέτρο.

Ἀκούεται ὁ κωδωνίσκος τῆς ἐξόδου.

ΑΝΝΕΤΑ. Ἄ ! ἔρχεται ὁ κύριος Ζίζυφος σπεύδει πρὸς τὴν ἐξοδον. Νὰ
 τὸν φέρω μέσα ; Ἐρχεται γιὰ τὸ σπίτι.

Ἡ κ. ΒΑΡΔΑΛΗ συγκρατοῦσα τὴν Ἀννέταν. Ὁ κύριος Ζίζυφος ἀτενί-
 ζουσα τὸν Κωδρὴν. Πὲς του, πὲς του πῶς δὲν ἐνοικιάζεται. . . θὰ τὸ
 κρατήσω μόνη μου.

ΚΟΔΡΗΣ ἀτενίζων αὐτὴν τρυφερῶς ἀρ' ἧς ἀνηγγέλη ὁ κύριος Ζίζυφος καὶ λαμβά-
 νων τὴν χεῖρα της. Εὐχαριστῶ. . Θὰ τὸ κρατήσωμε οἱ δυὸ.

ΠΕΤΡΟΣ ἀτενίζων ἀμφοτέρους μετὰ χαρᾶς μεγάλης καὶ ἐννοῶν. Οἱ δυὸ; Οἱ τρεῖς,
 οἱ τέσσαρες. Σπεύδων καὶ φωνάζων. Ἀννέτα, νά, πάρε καὶ τοῦτο. . δίδων
 τὴν πινακίδα. Εἶχαν δίκην ἀλήθεια τὰ παιδιὰ, νά, κρέμασέ το. Δὲν
 ἐνοικιάζεται.

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἰανουάριος 1893.

[Ἐλήφθη ἐκ τοῦ ὁμωνύμου διηγήματος τοῦ κ. Γ. Δροσίνη, διδα-
 χθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Σύρῳ τῇ 6 Μαρτίου 1893 ἀπὸ τοῦ χειμερινοῦ θεάτρου
 « Ἀπόλλων» ὑπὸ τῶν ἠθοποιῶν : κυριῶν Εὐαγγελίας Παρασκευοπούλου καὶ
 Φωτεινῆς Δημητρολοπούλου καὶ τῶν κ. κ. Εὐτυχ. καὶ Ἰωάν. Βονασέρα.]